

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 32278/2023
06.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., коју заступа Емил Сомер, адвокат из ... и ББ из ..., кога заступа Горан Ступар, адвокат из ..., против туженог Града Суботице, кога заступа Градско правобранилаштво Града Суботице уз учешће умешача на страни туженог - ЈКП „Чистоћа и зеленило“ Суботица, кога заступа Бајић Бранко, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 173/23 од 18.05.2023. године, у седници одржаној 06.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 173/23 од 18.05.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 173/23 од 18.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Суботици П 12/22 од 31.10.2022. године исправљена и допуњена решењем Вишег суда у Суботици П 12/22 од 19.12.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и у ставу два обавезан је тужени да тужиљи АА на име накнаде штете исплати укупан износ од 1.741.329,34 динара и то на име накнаде обичне штете износ од 638.762,06 динара са законском затезном каматом од 07.01.2019. године па до коначне исплате, на име накнаде измакле користи износ од 1.102.567,28 динара са законском затезном каматом од 18.05.2020. године па до коначне исплате. Ставом три, обавезан је тужени да тужиоцу ББ на име накнаде штете исплати укупан износ од 1.256.536,56 динара и то на име накнаде обичне штете износ од 355.245,00 динара са законском затезном каматом од 07.01.2019. године до коначне исплате, на име накнаде измакле користи износ од 901.291,56 динара са законском затезном каматом од 18.05.2020. године до коначне исплате. Ставом четири изреке, преостали део тужбеног захтева да се обавезе тужени да тужиљи АА исплати преко досуђеног износа 1.741.329,34 динара до траженог износа од 3.159.804,20 динара је одбијен и то преко досуђеног износа на име накнаде обичне штете од 638.726,00 динара до траженог износа од 1.525.788,20 динара и преко досуђеног износа на име измакле користи од 1.102.567,20 динара до траженог износа од 1.634.016,00 динара.

Ставом петим изреке, преостали део тужбеног захтева да се обавезе тужени да тужиоцу ББ исплати преко досуђеног износа на име укупне накнаде штете од 1.256.536,56 динара па до траженог износа од 2.160.805,00 динара и то на име накнаде обичне штете преко досуђеног износа од 355.245,00 динара до траженог износа од 643.500,00 динара и преко досуђеног износа на име накнаде измакле користи од 901.291,56 динара до траженог износа од 1.517.305,00 динара је одбијен. У ставу шест изреке је обавезан тужени да тужиоцу ББ на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 328.556,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Решењем Вишег суда у Суботици П 12/22 од 19.12.2022. године исправљено је решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди. Истим решењем допуњено је решење о трошковима поступка тако што је обавезан тужени да тужиљи АА на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 242.350,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 173/23 од 18.05.2023. године, жалбе парничних странака и умешача су делимично усвојене, делимично одбијене па је пресуда Вишег суда у Суботици П 12/22 од 31.10.2022. године исправљена и допуњена решењем Вишег суда у Суботици П 12/22 од 19.12.2022. године, укинута у делу одлуке о трошковима поступка и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак, док је у преосталом побијаном усвајајућем и одбијајућем делу одлуке у тужбеном захтеву првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени Град Суботица је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/2011, 49/2013 – УС, 74/2013 – УС, 55/2014 и 87/2018, 18/2020, у даљем тексту ЗПП), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана. Предмет одлучивања у овој правној ствари је накнада штете због пропуста који је учињен од стране туженог због закланих оваца и коза на фарми тужилаца, а због непримене одредби Закона о комуналним делатностима, Закона о ветеринарству (члан 6. став 1) и Закона о локалној самоуправи. Обавезе туженог су да уређује и обезбеђује обављање послова за уклањање паса луталица са јавних површина те да врши надзор над обављањем комуналних делатности. У конкретном случају не постоји потреба уједначавања судске праксе, јер побијана пресуда не одступа од одлука овог суда донетим у сличној чињенично-правној ситуацији нису ни достављене правноснажне судске одлуке у којима је евентуално одлучено на другачији начин у односу на одлуку у овој правној ствари. Не постоји ни потреба за разматрањем правних питања од

општег интереса ни правних питања у интересу равноправности грађана, нити потреба за новим тумачењем права.

Стога је одлучено као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3. ЗПП).

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари ради накнаде штете је поднета 07.06.2020. године. Побийана вредност спора по тужби појединачно у односу на тужиљу је 1.741.329,34 динара, а у односу на тужиоца ББ 1.102.567,28 динара. Како побијана вредност предмета спора по појединачним захтевима тужилаца као формалним супарничарима (члан 205. ЗПП-а) не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то произлази да ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић